

Medi Ambient

La granota toro està en vies d'extinció al delta de l'Ebre

Des del novembre del 2018 que el Parc Natural no ha localitzat cap exemplar més

Fotografia de la zona del Filtró Verd a Deltebre, lloc on es van trobar els primers exemplars. FOTO: J. REVILLAS

NÚRIA MESSEGUER
DELTEBRE

El Parc Natural del Delta de l'Ebre pot estar d'enhorabona, perquè des de novembre del 2018 no s'ha vist ni un exemplar de granota toro (*Lithobates catesbeianus*) a la seva zona.

Tot va començar el 14 de juny de l'any passat quan, a partir de l'elaboració d'uns estudis biològics, es van detectar quatre capgrossos que, aparentment, semblaven cries de la perniciosa

espècie. Va ser el Departament de Territori de la Generalitat qui, a través d'un comunicat, va confirmar la reproducció de l'espècie al Delta. Mai abans a Espanya s'havia constatat la reproducció d'aquesta espècie en llibertat, malgrat que a Catalunya se n'havien localitzat alguns exemplars adults. Hi ha constància de la troballa d'una granota toro l'any 1999, a Collserola i, el 2012, en un hort de Deltebre. En tots dos casos, els exemplars es van poder controlar. «La vam trobar a la zo-

na del Filtró Verd, a principis de juny» explicava Nati Franch, tècnica de l'Àrea de Protecció de Recerca del Parc Natural. La zona del Filtró Verd és un punt del Delta on hi ha dos grans aiguamolls pensats per depurar les aigües dels arrossars abans d'abocar-les a les badies dels Alfacs i el Fangar. Una zona que forma, com explicava Franch, «un sistema hidrològic pròpi, que no comunica amb les altres parts del delta, ja que l'aigua que hi entra és per bombeig». Això era tot un avan-

tatge per als tècnics del Parc i els voluntaris que havien de frenar la plaga. Perquè, com molt bé explicava Franch, «el problema del Delta quan apareix una espècie invasora és que de seguida s'escampa, ja que el riu comunica amb els canals, els canals amb els arrossals i els arrossals amb la badia, i la badia amb el mar».

La granota toro és originària d'Amèrica del Nord i és considerada una de les 100 espècies invasores més nocives del món. És molt més gran que els amfibis

autòctons del nostre país, ja que pot arribar a pesar un quilo. La seva alimentació es basa en petits vertebrats, com serps, peixos, ocells, rosegadors petits, altres granotes, capgrossos, ratpenats, cucs, insectes i crustacis.

Des de la seva aparició, al juny de l'any 2018, s'han realitzat diverses tasques d'erradicació de la granota, com per exemple la salinització de la zona, mostres i tasques de trampeig.

Mesures aplicades

A més a més, com a novetat es va realitzar una anàlisi de l'ADN ambiental, que és l'extracció de mostres ambientals com ara l'aigua o restes orgàniques, per estudiar la nova espècie i sense necessitat d'aïllar-la. Perquè els organismes alliberen ADN en interacció amb el seu entorn, ADN que s'acumula en el medi i és possible recol·lectar i analitzar a través d'aquesta tècnica.

A part, van construir una tanca perimetral de sis quilòmetres reforçada amb malla. La tanca es va construir en deu dies amb l'ajuda de voluntaris del Parc, tècnics, voluntaris de Seo-Bird Life i de l'empresa pública Aquamed i membres de l'Associació esportiva Xino Xano.

Aquestes actuacions es van anar realitzant tot l'estiu fins a l'octubre del 2018, període amb el qual es van capturar 1.061 exemplars. Però el novembre del 2018 es va detectar algunes d'elles fora d'aquesta tanca que aïllava l'espècie.

Tot i això, es va continuar amb les mesures aplicades, i en total durant aquesta primavera i part de l'estiu s'han realitzat 403 prospeccions i en cap d'elles s'ha trobat ni rastre de la temuda granota.

Tot i que, com assegura la tècnica del Parc, Nati Franch, «encara és d'hora per donar la granota toro com erradicada, però estem orgullosos de la gran implicació i l'actuació realitzada».

Imatge de dos capgrossos localitzats el 2018. FOTO: DEP. TERRITORI